

Éxito das xornadas Audiovisual nas Aulas no noso instituto

Audiovisual nas Aulas é o título dunha xornada que ten como obxectivo que os alumnos dos institutos galegos se familiaricen cos segredos dos medios de comunicación e ofrece a posibilidade de ver as tripas do proceso de dobraxe das películas e as series. No IES Maruxa Mallo tivemos a oportunidade de compartir unha sesión con profesionais da talla de Tacho González, Antón Rubal, Beatriz García e Lucía Cid, voces de moitos personaxes cos que todos fomos medrando. Tamén puidemos comprobar o complicado que é poñer a túa propia voz a alguén que non es ti. Tacho González cóntanos algunhas das claves da súa profesión, á que chegou, coma el di, desde a cámara «dun caixeiro automático».

Recoñecidos actores galegos mostraron no instituto como se pon a voz nas personaxes da televisión

Os estudantes do IES Maruxa Mallo fan de actores de dobraxe

Lidia Sabel/Mar a Tasende

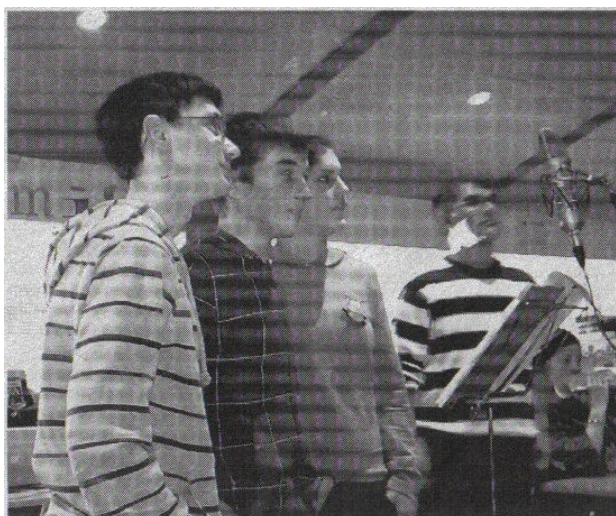
ORDES| O pasado mércores día 29 de abril a maioría dos alumnos de terceiro de ESO do IES Maruxa Mallo, tivemos o pracer de participar nunha actividade de dobraxe moi interesante e divertida. Para a actividade acudiron ao instituto catro importantes dobradores que levamos anos escoitando na Televisión de Galicia: Antón Rubal, Tacho González, Beatriz García e Lucía Cid. Tamén viñeron dous técnicos de son , Joaquín Riera e Manuel

O acto iniciouse ás dez e media e tivo lugar na biblioteca. Antón Rubal, presidente da Asociación de Dobradores, foi quen rompeu o silencio falándonos da historia e da técnica da dobraxe. Estes profesionais traballan tanto en galego coma en castelán e incluso algún deles, como Tacho González e Beatriz García, tamén prestan o seu rostro a personaxes de cine e televisión.

Todos pensamos que o traballo destas persoas é un dos máis sinxelos que hai, pero eles mesmos nos fixeron ver que a cousa non é tan así, é un traballo que require moito esforzo, paciencia e desde logo, concentración, entre outras cousas, xa que temos que entoar ben o texto é unha lectura interpretada.

Tamén debemos lograr que a nosa voz coincida perfectamente coa do actor da pantalla e iso, desde logo, non é unha tarefa moi sinxela. No momento no que remataron as explicacións tivemos uns minutos libres, que coincidiron co recreo; aí Tacho foi rodeado por todo o alumnado do instituto que non parou de facer fotos con el.

Ao volver do recreo, proseguimos coa actividade, pero desta vez o que nos ensinaron foi como funcionaba todo no instante da gravación, aí foi cando tiveron que intervir os técnicos de son. Nese momento moitas das voces nos

Os alumnos comprobaron o difícil que é este traballo|L. MANTEIGA

resultaron moi familiares. Pero o que máis nos sorprende foi o noso profesor de galego, Xosé Manuel, tamén dobrara en moitas ocasións a actores coñecidos por todos. Os “expertos da dobraxe” puxeron voz a moitos dos personaxes das películas e series que rapaces coma nós estabamos acostumados a ver. Foi realmente increíble poder oír os resultados das gravacións que con tanto entusiasmo gravaran para que nós puidéramos ver, tanto o resultado como o procedemento.

Pero para a nosa sorpresa, Tacho díxonos que nese momento tiñamos que facelo nós. Vivimos, aínda que só fora unha vez o pracer de facer o seu traballo, co que puidemos comprobar que non resulta nada sinxelo dobrar a voz de alguén e que este mesmo proceso pode levar moito tempo. Foi moi divertido, sobre todo cando os técnicos de son nos deixaban oír o que nós mesmos graváramos.

Pero esta actividade tiña que chegar á súa fin, polo que á unha e media da tarde tivemos que despedir a estes magníficos dobradores galegos. A actividade foi realmente divertida e aprendemos moito con ela, mesmo das persoas que dobran as nosas series, películas e debuxos animados en galego.

«De pequeno quería ser enxeñeiro de camiños»

Elisa Gestal/Lidia Remuía
ORDES| Actualmente é coñecido grazas a *Padre Casares*, que está a ter unha chea de seguidores. Tacho González pensa que o éxito é un misterio, pero que ten moito que ver co traballo dos actores, que ser fan bastante próximos ao público. «Ademais —di— as historias son moi realistas, aínda que ás veces esaxeradas. Creo que é divertida».

—Xa van pola cuarta tempada, cantas máis cre que se poden emitir?

—Chega un momento no que hai que ir pensando en parar, o público abúrrese, non lle imos estar dando todo o tempo *Padre Casares*. Eu penso que un par de tempadas máis aínda pode aguantar.

—Nesta serie interpreta a Sindo, un home que é dominado pola súa muller. Pensa que na realidade as mulleres son dominantes?

—Penso que si, sempre digo que é peor na vida real, xa que o de Sindo é mentira.

—Neste intre está traballando nalgún outro proxecto ademais da serie?

—De momento teño bastante con *Padre Casares* e coa dobraxe, que é a actividade á que me dedico dende hai moitos anos. Se aparece algunha oportunidade de facer algunha película, pois será benvinda. Pero eu prefiro ir facendo as cousas con calma e facelas o mellor posible.

—Ao ter tanto traballo, ten tempo para a súa familia ou para ocio?

—Que remedio me queda, senón peor aínda que

A primeira experiencia de Tacho coas cámaras foi nun caixairo |E.PAN

Sindiño. Entón si que me botan da casa. Para ocio

non todo o que quixera, pero para a familia teño que buscar o tempo como sexa.

—É moi duro estar boa parte do día metido entre as cámaras?

—O das cámaras non é o peor, penso que o peor é estar concentrado, metido nunha sala na que non sabes se é día ou é noite. Cando estás gravando en exteriores é moi divertido, a actividade é máis amena, máis entretida. Pero cando estás nun plató ou nunha sala de gravación de dobraxe, chega un momento en que se che fai pequeno, necesitas ir ver como é o día, ver se chove, se vai sol, necesitas ver o mundo exterior.

—Cantos personaxes dobrou ao longo da súa filmografía?

—A verdade é que non sei, perdín a conta, lembro algúns aos que lles teño especial cariño como a James Stewart, ao pato Lucas, ao oso Yogui, a Shrek... Pero a verdade é que non sabería dicirche cantos dobrei.

—Cal foi para vostede o papel máis complicado que tivo que interpretar?

—Penso que o que tes diante en cada momento. Quizais o máis

difícil foi unha rodaxe que tiven que facer en inglés, xa que non é un idioma que domine, e iso supuxo un traballo extra de memorización. Ao mellor sabía máis de memoria o texto en inglés, porque como non tiña tantos recursos como no galego ou no castelán para improvisar, tiña que levar moito máis sabido.

—Sempre se di que é moi difícil chorar na televisión, vostede ten algún truco para facelo?

—Ultimamente les un xornal e xa te botas a chorar sen pensar moito, só coas primeiras páxinas, é cuestión de buscar a situación, o momento, os recursos na túa memoria...

—Dende pequeno xa tiña claro que se quería dedicar ao mundo da televisión?

—Eu de pequeno quería ser enxeñeiro de camiños, pero a cousa cambiou polo camiño.

De casualidade estaba no momento oportuno e no lugar oportuno. Había unhas probas e dixéronme que me presentara pero a miña experiencia previa coas cámaras fora nun caixeiro automático.

EVA FERNÁNDEZ | Alumna de Expresión Teatral

«Se seguimos subindo así, non sei quen virá o ano próximo»

Tamara Veiras

ORDES | Eva Fernández Veiras, alumna de Expresión Teatral, participou na xornada Audiovisual nas Aulas. A ela parécelle ben que se dobren as películas ao galego, o mesmo que fai con outros idiomas.

—Co paso do tempo as máquinas poderían chegar a substituír as persoas no traballo da dobraxe. Gustaríache que isto sucedese?

—Non, non me gustaría nada! Sería... non sei... aburrido quizáis, porque ás veces sóache unha voz e non sabes de quen é, e ao final sábelo cando a volves escoitar. E as máquinas, en ocasións, si poden substituír o home, pero aquí non.

—Que aprendiches con esta actividade?

—Moitísimo. Pensei que este traballo era moito máis doado e que o podería facer calquera. A verdade non é nada fácil, e hai que estudar e facer unha carreira como noutras profesións.

—A actividade Audiovisual nas Aulas faise todos os anos no IES Maruxa Mallo, cres que debería continuar?

—Por suposto. Eu xa participara o ano pasado facendo unha curtametraxe con persoas que coñecía e, a verdade, é que o pasei moi ben con todos e rindo moito. E este ano trouxeron dobradores de películas e de series e ata a Tacho, que é moi coñecido por todos na televisión. Se seguimos subindo así, non sei quen virá o ano próximo.

—Nesta actividade son moi importantes os técnicos de son. Despois de veres cómo traballan, que dirías sobre esta profesión?

—Que quizais sexa a máis importante dentro da dobraxe, colocando as gravacións, mirando que queden ben...

—Gustaríache repetir?

—Si. Paseino moi ben. Aínda que era unha sensación un pouco estraña.

—Como te sentiches dobrando diante dos compañeiros?

—Bastante tranquila, aínda que sexa raro en min. Limiteime a pensar: “Aquí non hai ninguén, só estou eu” e saíu como saíu que eu aquí non son experta.

—E cando te aplaudiron?

—Sentínme importante [ri]. Pensaba que as persoas que son moito máis coñecidas ían ser bordes por

Eva di que lle gustaría repetir a experiencia

estar cansos da xente e levei unha agradable sorpresa